

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

**Sacer Recessus Sive Exercitia Spiritualia Ad Mentem &
Methodum S. P. Ignatii**

Nepveu, François

Ingolstadii, 1701

VD18 12305014

Consideratio VI. De ordine & constitutione diei, & de actionibus Christiani
hominis.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-59599](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-59599)

nifestabatur, principium & originem traxerint. Rogo te, Domine, ut, postquam me ad hanc virtutem amplectendam tuô exemplô tam fortiter animâsti, mihi quoque auxilium gratiæ tuæ præbeas, quô adjutus illud strenuè sequi valeam.

Verè tu es DEUS absconditus.
Isa. 45.

Descendi de Cælo, non ut faciam voluntatem meam, sed voluntatem ejus, qui misit me. Joan. 6.

Meus cibus est, ut faciam voluntatem ejus, qui misit me. Joan. 4.

CONSIDERATIO VI.

*De Ordine & Constitutione
diei, & actionibus Christi-
stiani hominis.*

I. PLURIMUM interest, ut quisque bene animo suo imprimat: felicitatem æternæ salutis nostræ dependere à sanctitate nostræ vitæ;
san

sanctitatem nostræ vitæ dependere ab ordine & compositione nostræ vitæ; & hanc ab ordine & constitutione uniuscujusque diei in particulari: cùm vita nostra nihil aliud sit, quàm continuus subsequentium dierum, ex quibus illa componitur, contextus; ut adeo quemque diem bene, & ad Christianæ legis normam exigere, idem sanè sit, ac consideratam, prævisamque habere vivendi rationem, seque de felici æternitate securum reddere.

II. Maximi igitur momenti est, ex ordine vivere, & totius diei actiones ad rationis regulas conformare. Nec enim sufficit bonum agere, sed necesse est, etiam bonum bene agere. Ut bene agamus, oportet ex ordine & regula agere. Bonum quis agere potest, vel ex beneplacito & commodo suo, vel ex usu & consuetudine, vel ex necessitate & respectu humano. Qui sic agit, aut nihil agit, aut certe

tè non Christianè, nec ad salutem suam utiliter agit. Sed qui operatur ex regula, operatur ex merito, operatur perfectè, operatur facilè, operatur constanter.

III. Oportet igitur ad regulam dirigere 1. naturam & substantiam nostrarum actionum; ut videamus, quid debeamus, quid non debeamus, aut quid nolimus agere: 2. tempus nostrarum actionum; ut statuamus, quo tempore quid agere, & quantum impendere debeamus: 3. modum, quo quid agere, & methodum, quam observare debemus.

IV. Si naturam nostrarum actionum spectemus, illarum tria potissimum genera esse comperiemus. 1. Sunt Exercitia pietatis, quæ Divinum cultum spectant: ut sunt preces, meditationes, lectio spiritualis, Missa, usus Sacramentorum, bonorum operum, & virtutum praxis & executio. 2. Nostra negotia, studia, labores, quos

status & conditio nostra nobis imponit, occupationes, & alia munera, quibus distinemur. 3. Recreationes, & animi relaxationes. Primi generis actiones inviolabili nobis lege tenendæ, & exercendæ sunt: secundi generis debent dirigi à ratione: tertii à pura necessitate. Pro primis inviolabilem legem nobismet ipsis statuere debemus, ne illas unquam omittamus, nisi majoris boni causâ, quam sola charitas dictare poterit. Secundas ratio ordinare debet, ut nimirum, quæ nostri officii & muneris sunt, libenter & sedulo exequamur, semper præferendo ea negotia, quæ nobis ex debito incumbunt: ad alia verò, quæ in arbitrio nostro posita sunt, ne manum admoveamus, nisi quantum id cura primi & principalis negotii, quod est nostra salus, permittit. Necessitas denique moderari debet recreationes nostras, ut illis instar medicinæ utamur, quantum scili-

cet necessariae & salutare sunt, atque ideo esse debent moderatae & innocentes.

V. De tempore quoque disponendum est, ut sciatur, quo quavis actio tempore peragenda fit, & quantum temporis ipsi tribuendum. Pro quo in primis considerandum est, quid noster status, nostra conditio, nostra sanitas, nostrae vires, nostra negotia & occupationes exigant, aut concedant. Tum, consulto DEO, & nostro Directore, nobismet ipsis ordinem diurnum praescribere debemus, maxime circa tempus surgendi, quod nobis summam curam habendum, cum ex illo residuum diei dependeat; ideo semper summo-pere cavendum, ne per actum inutilem, diem ordiamur. Post haec distribuamus reliquum, tempus pro oratione, pro Missa, pro lectione &c. Hoc modo nostrae actiones ordine fient, evitabitur, confusio & tedium, quod ple-

runque otium gignit & incertitudinem illorum, quæ agenda sunt. Sic etiam participes reddemur illius privilegii, quod Religiosis proprium videtur, ut semper securissimus, nos ex voluntate DEI operari, quando nihil ad arbitrium nostrum, sed juxta regulæ præscriptum agimus.

VI. Oportet autem huic ordini exactè & constanter inhærere, nec ab illo discedere ex levitate aut inconstantia naturali, nec ob tedium, quod quandoque suboriri solet, si quotidie semper eadem repetenda sunt, nec ob suggestiones Diaboli, qui mille ineptis nos irretire, & nullius momenti negotiis distingere consuevit, tantum, ut nos à recto tramite avertat, & aliò avocet. Nihil tamen ex fervili subjectione agere debemus, nec difficultatem aut scrupulum nobis ipsis movere, cum aliquando ordo noster interrumpendus, aut mutandus erit, si quidem id neces-

cessitas, aut charitas exigat: quia ordinem & regulam deserere, si id ratio, necessitas, aut charitas suadeant, est primam & supremam regulam sequi.

VII. Ordinatis ita natura & tempore nostrarum actionum, modus quoque disponendus erit, quem in illis observemus: qui in duobus præcipuè consistit: 1. in certa methodo, quam in illis tenere oporteat: 2. in spiritu interiori, quo illa animentur.

VIII. Methodum quisque illam amplecti debet, quam judicaverit ætati, temperamento, conditioni, statui, officio, dispositioni, & inclinationi suæ maximè conformem. Etsi enim omnes in se bonæ & utiles esse possint, non tamen omnibus æquè bonæ sunt; nam quod uni convenit, alteri non convenire poterit. Et ideo prudenter ex hac ratione methodum non arripis, quia scis, illam alicui bonam utilemque accidisse. Pleni sunt libri,

ut quivis, quod placet, eligere possit. Optimum tamen est, ut quis Directorem suum consulat, qui ut melius statum & necessitatem animæ cognoscit, ita securius judicare poterit, quænam methodus ipsi commodissima sit. Reperietur in his Considerationibus methodus pro principalibus actionibus, quam quis tenere poterit, si nihil melius ad manus ipsi sit.

IX. Spiritus internus, quo quis actiones suas animare debet, consistit potissimum in intentione, quæ est velut actionum anima, qua vivificantur; & in fervore, qui omnem illis pulchritudinem & perfectionem, cujus capaces sunt, inspergit.

X. Intentio generalis pro omnibus nostris actionibus semper debet esse directa ad majorem Dei gloriam, ut nos docet S. Paulus. Formandæ tamen etiam sunt particulares, ut sunt: satisfacere pro nostris peccatis, impetrare gratias

as & virtutes nobis necessarias, sequi intentiones JESU Christi, nos suâ gratiâ ad agendum excitantis. Præstantissima autem omnium praxis est: nullum unquam incipere opus, quod non prius, actuali intentione, DEO offeras, uniasque cum operibus Christi; sic enim per ipsius merita suppletur, quod nostris deest. Hanc intentionem oportet identidem renovare, præsertim si opus, quod agimus, diutius duret. Incredibile dictu est, quantum momenti & utilitatis hoc exercitium afferat, quàmque gravem jacturam ejus neglectus pariat. Per illud enim actiones naturales, & quæ ex se sunt nullius meriti, evadunt bonæ & supernaturales, & æternæ gloriæ pondus operantur.

XI. Satis tamen non est agere ex pura intentione, opus est etiam agere cum fervore. Nam Spiritus Sanctus maledictionem vibrat in illum, qui opus DEI facit negligenter.

ter. Ut te ipsum excites, & impellas ad operandum cum fervore, necesse est 1. ut quamlibet actionem facias, velut vitæ tuæ supremam & ultimam, ut re ipsa etiam esse potest. 2. Ut tibi persuadeas, ex qualibet particulari tua actione dependere vitæ tuæ perfectionem, & æternæ felicitatis momentum. 3. Ut cogites, DEUM velle, ut hoc opus perficias; Ipsum observare modum, quo illud peragis; offerre tibi suum concursum, ut illud rectè facias; nec minus promittere, quàm æternam gloriam pro tua mercede. Atque ita quot bona opera omittis, aut negligenter agis, tot quodammodo felices æternitates perdis. Denique illud tibi penitus persuadebis: nihil te posse agere, quod æquè placeat DEO, ei-que majori sit honori, ac rectè facere illa, ad quæ obligaris, sive ex regula, sive ex consilio tui Directoris, sive ex debito tui statûs, sive ex mandato tuorum Superiorum.

rum. Et nihil à te posse fieri, quod æquè displiceat Deo, ac hæc omittere, aut oscitanter peragere. Et fortè tua perfectio, tuæque æterna salus his est alligata.

LECTIO Pro Sexto Die.

Ex S. Script. Cap. XVII. Genes. & Cap. II.
ex S. Matth.

Ex Lib. de Imit. Christi Cap. III. XVII. &
XVIII. Lib. III.

Ex Memor. Lud. Gran. Continuatio Cap.
III. Lib. IV.

Ex P. Rodriq. Cap. X. Tract. VI II. Part. I.
& Cap. V. Tract. I. Part. I.

